

Daggry

En forkynnder af Kristi nærvær



Daggry Magazine

Juni 2026

Indholdsfortegnelse

HØJDEPUNKTER FRA DAGGRY	2
PINSEDAGEN	2
INTERNATIONAL BIBLE STUDIES	16
DEBORA OG BARAK.....	16
HANNAS BØN BLEV BESVARET	19
JONATHAN OG DAVID – TROFASTE VENNER	22
AMOS, EN MODIG PROFET	25
DET KRISTNE LIV OG LÆRE	28
LØFTET BEKRÆFTET.....	28

Følg med i din bibel!

Pinsedagen

”Da pinsedagen var kommet, var de [Jesu disciple] alle samlet på samme sted. Pludselig kom der en lyd fra himlen, som af en voldsom storm, og den fyldte hele det hus, hvor de sad. Der viste sig for dem tunger som af ild, og en tungetung hvilede på hver af dem. Og de blev alle fyldt af Helligånden og begyndte at tale på andre sprog, som Ånden gav dem udtryk for. Apostlenes Gerninger 2:1-4

Den kristne verden anerkender almindeligvis tre fremtrædende begivenheder som grundlaget for deres religiøse tro: Jesu mirakuløse fødsel af sin mor Maria; Jesu død på korset på Golgata; og Jesu opstandelse på den »tredje dag« til den guddommelige åndelige natur. Der er en fjerde begivenhed af afgørende betydning for den kristne – en begivenhed, der dog generelt ikke nyder den samme dybe påskønnelse, som den burde. Det er pinsedagen, der fandt sted halvtreds dage efter Jesu opstandelse. Det er vores formål i denne betragtning at undersøge oprindelsen, baggrunden og, vigtigst af alt, betydningen af denne særlige dag i den kristne tros historie.

Ordet ”Pinse” forekommer kun tre gange i Bibelen, og da det er et græsk ord, forekommer det kun i Det Nye Testamente. Den mest kendte anvendelse findes i ordene i vores indledende tekst. Ordet bruges senere i Apostlenes Gerninger 20:16: ”Paulus havde besluttet at sejle forbi Efesos til , fordi han ikke ville bruge tid i Asien; for han skyndte sig,

hvis det var muligt for ham, at være i Jerusalem på pinsen.” Den sidste anvendelse af ordet findes i 1 Korintherbrevet 16:8: »Jeg vil blive i Efesos indtil pinse.« I disse to sidste henvisninger antydes det, at pinse var mere end blot den bemærkelsesværdige begivenhed, der beskrives i Apostlenes Gerninger kapitel 2 vedrørende udgydelsen af Helligånden. Pinse havde sin oprindelse som en af de jødiske højtider, der beskrives i Det Gamle Testamente.

Den gammeltestamentlige højtid

Det, der i nytestamentlig tid blev kendt som pinse, var en af Israels tre årlige højtider. I Det Gamle Testamente havde den to navne – ”høstfesten” og ”ugersfesten”. Vi læser om den under navnet høstfesten i 2. Mosebog 23:14-16: ”Tre gange om året skal du holde fest for mig. Du skal holde festen for usyrede brød: ... Og høstfesten [Pinse], de første frugter af dit arbejde, som du har sået på marken; og indsamlingsfesten, som er ved årets slutning, når du har indsamlet dit arbejde fra marken.”

En anden henvisning til denne højtid findes i 5. Mosebog 16:9,10,16, hvor den kaldes ugerne. »Du skal tælle syv uger; begynd at tælle de syv uger fra den tid, hvor du begynder at sætte seglen til kornet. Og du skal holde ugerne [Pinse] for Herren din Gud med en gave af frivillige offergaver fra din hånd, som du skal give til Herren din Gud, efter som Herren din Gud har velsignet dig. ... Tre gange om året skal alle dine mænd træde frem for HERREN din Gud på det sted, som han vil ud ; ved det usyrede brøds fest, ved ugers fest og ved løvhyttefesten [indsamlingsfesten]; og de skal ikke træde frem for HERREN med tomme hænder.” Ugers fest nævnes

også to andre steder: 2. Mosebog 34:22 og 4. Mosebog 28:26-31.

3. Mosebog kapitel 23 forklarer i detaljer, hvornår pinse fandt sted, dens formål, og hvorfor den blev beskrevet med to navne – høstfesten og ugefesten. Vers 5-7 lyder: »På den fjortende dag i den første måned om aftenen er Herrens påske. Og på den femtende dag i samme måned er det usyrede brøds fest. ... På den første dag [den første dag i De usyrede brøds fest – den femtende dag i den første måned] skal I holde en hellig sammenkomst; I må ikke udføre noget arbejde på den dag.» Denne første dag i De usyrede brøds fest skulle være en "hellig sammenkomst", det vil sige en særlig sabbatsdag. Sabbatsdage var dage, hvor israelitterne ikke udførte noget arbejde. I dette tilfælde var det ikke den ugentlige syvendedags-sabbat, men en særlig sabbat – en hellig sammenkomst for Herren.

Fortsat med vers 10 og 11: »Tal til Israels børn og sig til dem: Når I kommer ind i det land, som jeg giver jer, og høster dets afgrøde, skal I bringe en neg af jeres høsts første frugter til præsten; og han skal svinge neggen for Herrens ansigt, for at den må blive godtaget for jer; dagen efter sabbatten skal præsten svinge den.« Denne "svingning" af neget, eller håndfulden, af de første frugter af Israels kornhøst skulle foregå på den sekstende dag i den første måned, "dagen efter" den særlige sabbat, som var den femtende, som tidligere nævnt.

Vers 15 og 16 lyder: »I skal tælle fra dagen efter sabbatten, fra den dag, hvor I bragte den første høstkærve [den sekstende dag i den første måned]; syv sabbatter [49 dage] skal der gå: Indtil dagen efter den syvende sabbat skal I tælle halvtreds dage, og I

skal bringe et nyt kornoffer til Herren.« Denne halvtredsindstyvende dag var Ugefesten – eller Høstfesten. Den kaldes Ugefesten, fordi datoen for festen blev bestemt ved at tælle syv uger plus en dag fra det tidspunkt, hvor den første frugts kornbunt blev ofret. Desuden betyder det græske ord pinse »den halvtredsindstyvende dag«. Afhængigt af den jødiske tidsregning for hvert kalenderår kan pinsedatoen variere mellem anden halvdel af maj og første halvdel af juni. Baseret på beregningen i 3. Mosebog 23 var den tilsvarende dato for pinse i år den 23. maj 2026.

Formålet med Israels højtid

Denne israelske højtid skulle være en taksigelsesfest til Gud for de første frugter af deres høst, deraf det andet navn, Høstfesten. Dette var en særlig høst. Det var ikke en høst af grøntsager eller frugt, men en høst af korn – nærmere bestemt byg og hvede. De første frugter af denne høst blev viet til Gud. Under denne højtid blev der afgivet mange offergaver. Der var brændofre, kødofre, drikofre, syndofre og takofre – alle givet som en taksigelsesfest til Gud for deres kornhøst. 3. Mosebog 23:16-20

Et særligt offer ved denne højtid skulle være et ”nyt kødsoffer”, som nævnt i vers 16. Dette offer er beskrevet i vers 17: ”I skal bringe to viftbrød på to tiendedele af et efa fra jeres boliger; de skal være af fint mel; de skal være bagt med surdej; de er de første frugter til Herren.” Israelitterne skulle ofre to brød lavet af de første frugter af deres kornhøst. Brødene skulle svinges foran Herren som en taksigelse og en indvielse til ham for deres høsts rigdom. Halvtreds dage tidligere havde de også

svunget et offer foran Gud, men det var kun en håndfuld af de første frugter. Nu var de begyndt på den egentlige høst af kornet og bragte to brød, lavet af det, de netop havde høstet, for at ofre dem til Herren. Deres høst ville nu fortsætte, indtil alt kornet var indsamlet.

Sammenhæng med Det Nye Testamente

Grunden til, at vi går i detaljer med Israels høstfest, eller ugefesten, er, at den har en specifik forbindelse til pinse i Det Nye Testamente. Først bemærker vi sammenhængen med tidspunktet for denne fest. Som tidligere citeret fra 3. Mosebog 23:5 var den 14. dag i den første måned Israels påske. I Det Nye Testamente svarer dette til Jesu død som det større påskelam – ”Guds Lam, som tager verdens synd bort.” (Johannes 1:29). Jesu død fandt sted præcis på denne samme dato. Med henvisning til 3. Mosebog 23:10,11 blev to dage senere, på den 16. dag i den første måned, den første høst, eller en håndfuld af de første frugter, svunget foran Herren. Dette svarer til Jesu opstandelse, som ligeledes fandt sted to dage efter hans død som påskelammet. Ligesom han havde forudsagt, lå Jesus i graven i dele af tre dage – en del af den 14., hele den 15. og en del af den 16. dag i den første måned efter jødisk tidsregning. Mattæus 16:21; Lukas 9:22

Apostlen Paulus sagde i 1. Korintherbrev 15:20, at Jesus var ”førstegrøden af dem, der sov”. Han var neget, den håndfuld af førstegrøden – den allerførste, der blev oprejst fra de døde til evigt liv ved Guds mægtige kraft. (Kolossenserne 1:18). Denne symbolske ”svingning” af førstefrugternes neg viste Guds accept af Jesu forsonende offer, hvis resultat var hans opstandelse fra de døde ved

guddommelig kraft. Endelig bringer en optælling af syv sabbatter plus én, eller halvtreds dage, fra Jesu opstandelse, førstefrugternes neg, os til pinsedagen, som beskrevet i Apostlenes Gerninger kapitel 2.

Ligesom Israels højtid var indvielsen af de første frugter af deres kornhøst, omfattede pinsedagen indvielsen af de større første frugter – ”hveden” til Gud. Kirken, der består af trofaste kristne, skulle indgå som en del af klassen af de første frugter. Jesus var den ”første” i klassen af de første frugter, men kirken er også, som det står i Jakob 1:18, en ”form for første frugter”. Johannes Åbenbareren taler også om trofaste kristne som ”førstefrugter” i Åbenbaringen 14:4, hvor han beskriver disse som værende ”forløst blandt mennesker, som førstefrugter for Gud og for Lammet.” Denne indvielse af kirken begyndte ved pinse, hvor den symbolsk blev viftet eller vist for den himmelske Fader som indviet til ham.

Når man ser på pinsedagen, var den kulminationen på tre meget vigtige og afgørende begivenheder i Guds plan. Den første var genløsningsbetalingen, som Jesus betalte, da han døde som en tilsvarende pris for Adam på korset. (1 Timoteus 2:5,6). Den anden af disse fremtrædende begivenheder var Jesu opstandelse ved Guds mægtige kraft. (Efeserbrevet 1:19-21). Den tredje var pinsedagen – dagen for indvielsen af den kommende menighed til den himmelske Fader.

Pinsedagen

Der er mange begivenheder forbundet med pinsedagen. Det var ikke blot den dag, hvor Helligånden kom over menigheden. Dette skete

ganske vist, og fordelene gjaldt ikke kun dem, der var til stede dengang, men har strakt sig over hele den efterfølgende periode til dem, der har viet deres liv til Gud på en acceptabel måde.

For de 120 af Jesu disciple, der var samlet i den øverste sal og havde indviet deres liv til ham, betød pinsedagen mange ting (Ap.G. 1:15). Det betød, at Gud havde taget imod deres dedikation til ham. Det betød, at de nu var retfærdige i hans øjne. Det betød, at deres liv i ofring nu ville begynde, og det betød, at de var blevet født på ny ved Helligånden. Som følge heraf ville de nu være nye skabninger i Kristus Jesus. Romerne 5:1; 12:1; 1. Petersbrev 1:3; 2. Korintherbrev 5:17

Pinsedagen har også haft stor betydning for alle sande kristne helt frem til i dag. Den markerede begyndelsen på "Guds høje kald i Kristus Jesus" (Filipperne 3:14). Pinsedagen markerede også salvelsen eller indvielsen af menigheden som en klasse, der skulle være Guds "kongelige præsteskab" (1. Petersbrev 2:9). Den viste, at muligheden nu stod åben for hvert enkelt potentielt medlem af dette præstedømme til at modtage det, som de i den øvre sal modtog – Guds godkendelse af deres dedikation, retfærdiggørelse, begyndelsen på deres offer og undfangelsen af Helligånden. Siden pinse er hvert potentielt medlem af det kongelige præstedømme kommet ind i det samme forhold på grund af de begivenheder, der fandt sted dengang.

Man kan endda sige, at på pinsedagen begyndte processen med at bringe mennesket tilbage til harmoni og nåde hos Gud, begyndende med kirken. Faktisk var pinsedagen det første ydre bevis for

menneskeheden på Guds tilregning af fordelene ved den genløsningsbetaling, som Jesus havde betalt. Romerne 4:16-25

Den Hellige Ånd

At forstå udgydelsen af Helligånden er nøglen til at forstå den fulde betydning af pinse. Hvad er Helligånden? Generelt set er Helligånden Guds usynlige kraft og indflydelse. Den har altid eksisteret. Gud er fra evighed til evighed, og derfor er hans kraft og indflydelse – hans Helligånd – også fra evighed til evighed.

Der er dog en dybere betydning af Helligånden, når det gælder hengivne kristne. For disse kan Helligånden defineres som Guds hellige og retfærdige indflydelse og kraft, der giver livets gnist til, nærer og styrer deres nye liv "i Kristus" (2. Korintherbrev 5:17). Ordet "ånd" kommer fra det græske ord *pneuma* og betyder "åndedrag". For at forenkle definitionen af Helligånden for den kristne kan den sammenlignes med, hvad livets ånde er for det fysiske legeme. Legemet skal have den fysiske livets ånde. Hvis ånden tages fra det fysiske legeme, dør det inden for få minutter. På samme måde kan den kristnes nye liv i Kristus ikke leve, udvikle sig og vokse til modenhed uden Helligånden – Guds hellige og retfærdige indflydelse.

Helligånden på pinse

Apostlenes Gerninger kapitel 2 beskriver, hvad der skete på pinsedagen i forbindelse med udgydelsen af Helligånden. Vers 2-4 lyder: "Pludselig kom der en lyd fra himlen som af en stormende, kraftig vind, og den fyldte hele det hus, hvor de sad. Og der viste sig for dem flammende tunger som af ild, og de satte sig

på hver af dem. Og de blev alle fyldt med Helligånden og begyndte at tale med andre tungemål [græsk: sprog], som Ånden gav dem udtryk for.”

Hvorfor gav Gud en sådan ydre demonstration af Helligåndens udgydelse som en ”lyd fra himlen”, en ”kraftig vind”, ”tunger” som ild og tale på andre sprog? Der var to grunde til, at dette skete.

For det første var det et vidnesbyrd for de tilstedeværende. Beretningen siger: ”Der boede i Jerusalem jøder, fromme mænd, fra alle nationer under himlen.” Mange jøder var rejst til Jerusalem, fordi det var en af deres højtidsdage. Da udgydelsen af Helligånden aktiverede apostlene, og de begyndte at tale [eller måske blive forstået] på andre sprog, var det et vidnesbyrd for alle dem, der var samlet der (vers 5,6). Mange var forbløffede og undrede sig over, hvad disse ting betød. Andre beskyldte apostlene for at være berusede (vers 12,13). Dette fik Peter til at rejse sig og tale til skaren. Han citerede fra profeten Joel og fra Salmerne og gav et smukt vidnesbyrd om Guds plan, en plan centreret om Jesus (vers 14-40). Resultatet af dette vidnesbyrd er beskrevet i vers 41: ”Samme dag blev der føjet omkring tre tusind sjæle til dem.”

For det andet var udgydelsen af Helligånden på pinse en demonstration af Guds kraft og indflydelse, som aldrig før var set i hans menneskelige skabelse. Denne kraft hvilede på en særlig måde over apostlene, idet de fik forskellige ”gaver”. Apostlen Paulus identificerede nogle af disse gaver i 1 Korintherbrevet 12:28-30 som: ”helbredelsens gave, hjælp, lederskab, forskellige tungemål ... mirakler.” Disse var alle en del af Helligåndens ydre gaver,

som blev givet for at hjælpe med at etablere den tidlige kirke og apostlenes autoritet. De var en enorm demonstration af Guds kraft og indflydelse på dem og manifesterede hans autoritet på deres vegne.

Større betydning

Så ekstraordinære disse demonstrationer end var, så spændende gaverne end var, og selvom de på én dag tilføjede tre tusinde potentielle medlemmer til deres antal, var intet af dette den vigtigste betydning af pinse. Den større betydning af pinse vedrørte Helligåndens hovedværk, som skulle være indre. Dette værk skulle ikke ses af mennesker. Det skulle faktisk være arbejdet med at udvikle det nye skabningsliv hos hvert enkelt medlem af "Kristi legeme". 1 Korinther 12:27

Den mest betydningsfulde begivenhed forbundet med pinsedagen var den personlige undfangelse af hver af disciplene ved Helligånden. I 1 Korintherbrevet 12 diskuterer Paulus netop dette emne. Efter at have redegjort for de forskellige åndsgaver i de foregående vers, siger han i vers 31: "Stræb efter de bedste gaver, og dog vil jeg vise jer en endnu bedre vej." Den "endnu bedre vej" var emnet for det næste kapitel, 1 Korintherbrev 13, hvor apostlen udelukkende fokuserede på kærlighedens karaktertræk. Kærlighed er summen af Åndens frugter, som beskriver udviklingen af det nye liv i Kristus (Galaterbrevet 5:22,23). Dette var den endnu bedre vej, Helligåndens endnu bedre værk og pinsefestens største betydning.

Helligåndens værk

Den Hellige Ånds indre værk, som Paulus sammenfattede som kærlighed, henvises der til i

mange skriftsteder i Det Nye Testamente. Romerbrevets 8. kapitel indeholder en detaljeret diskussion af Den Hellige Ånd, som giver meget oplysning og vejledning til Kristi tilhængere. Udtrykket "Den Hellige Ånd" eller "Ånden" nævnes omkring tyve gange alene i dette kapitel. Den Hellige Ånds værk, som det beskrives her, kan opdeles i ti områder.

1. Vers 1 og 2 omtaler Helligånden som en »lov« – en livets lov. Den kristne må have Helligånden – livets lov – ellers dør det nye menneske. Disse vers lyder: »Der er altså nu ingen fordømmelse for dem, der er i Kristus Jesus. ... For livets Ånds lov i Kristus Jesus har frigjort mig fra syndens og dødens lov." Dette afsnit siger ikke blot, at Helligånden er en "lov" om livet, men også at den har frigjort dem, der følger i Jesu fodspor, fra den anden lov, de tidligere var underlagt – "syndens og dødens lov".

2. Den Hellige Ånd er en indflydelse, som man vandrer og tænker ved. Vers 4 til 6 fremhæver dette: "For at lovens retfærdighed kan opfyldes i os, som ikke vandrer efter kødet, men efter Ånden. For de, der er efter kødet, tænker på det, der hører kødet til; men de, der er efter Ånden, på det, der hører Ånden til. For at være kødeligt sindet er død; men at være åndeligt sindet er liv og fred."

3. Den Hellige Ånds undfangelse legemliggør tanken om "Kristus i jer, herlighedens håb" (Kolossenserbrevet 1:27). Romerbrevet 8:9-10 hentyder til dette og siger: "I er ikke i kødet, men i Ånden, hvis da Guds Ånd bor i jer. Men hvis nogen ikke har Kristi Ånd, er han ikke hans. Og hvis Kristus er i jer, er kroppen død på grund af synden, men Ånden er liv på grund af retfærdigheden." Denne

Guds Hellige Ånd eller, som Paulus yderligere omtaler den, "Kristi Ånd", skal være "i" hans tilhængere. Kristus er ikke bogstaveligt talt i os. Det er hans ånd af fødsel, hans indflydelse, som er i vores hjerte, og som motiverer os. 1 Johannes 2:27

4. Den Hellige Ånds fjerde værk beskrives i Rom 8:11, hvor der står: "Hvis den Ånd, som oprejste Jesus fra de døde, bor i jer, skal han, som oprejste Kristus fra de døde, også levendegøre jeres dødelige legemer ved sin Ånd, som bor i jer." Den Hellige Ånd "giver liv" – den skænker liv. Den giver én mulighed for at tjene Gud, for at forstå hans sandhed, for at være et acceptabelt offer, og vil til sidst give "livets krone" til dem, der er trofaste indtil døden. Åbenbaringen 2:10

5. Helligåndens virke på vores sind hjælper os med at døde eller undertrykke vores faldne køds gerninger. Romerbrevet 8:13 siger: »Hvis I lever efter kødet, skal I dø; men hvis I ved Ånden dører legemets gerninger, skal I leve.«

6. Et andet af Helligåndens værker er beskrevet i vers 14: "Alle, som ledes af Guds Ånd, er Guds børn." Helligånden leder og vejleder den kristne. Dette kan ses som Guds forsynende omsorg for sine tilhængere. Hans Helligånd udøver denne omsorg ved at være sammen med sine tilhængere på hvert skridt af den smalle vej. Salmedigteren har skrevet: "Jeg vil hellere vandre i mørket med Gud end gå alene i lyset." Guds folk kan sige dette, fordi det er Helligånden – hans forsynende indflydelse og kraft – der leder og styrer deres liv.

7. Den Hellige Ånds fødsel er en forsikring om sønneskab. Vers 15 siger: "I har ikke modtaget en

ånd af trældom til at frygte igen, men I har modtaget en ånd af adoption [sønneskab], hvorved vi råber: Abba, Fader.” Hvilken forsikring giver Ånden Kristi tilhængere om, at de er Guds børn!

8. Vers 16 siger: ”Ånden selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn.” Dette er en påstand om, at vores ånd, vores hjerte, vores motiver, som er blevet indviet til Herren, så at sige er på samme ”bølgelængde” som Gud – det vil sige, at de ”vidner” sammen med Helligånden. Når disse vidner sammen, er det en erklæring om, at vi har de samme mål, som Gud gennem Helligånden har til hensigt med os.

9. Den Hellige Ånd forhindrer os ikke i at dele i prøvelserne og ”sukken” i det nuværende liv, mens vi er i kødet. Det er sandt, at Guds kraft kan udrette alt, og han kunne måske bruge sin Hellige Ånd til at forhindre os i at gennemgå prøvelserne og kødet suk. Dette er dog ikke i vores bedste interesse. Dette aspekt af Helligånden fremgår af vers 23: ”Også vi, som har Åndens første frugter, sukker i vores indre og venter på at blive adopteret, nemlig vores legems forløsning.”

10. Vers 26 og 27 siger: ”Ånden hjælper også vores svagheder; for vi ved ikke, hvad vi skal bede om, som vi bør, men Ånden selv går i forbøn for os med suk, som ikke kan udtrykkes. Og den, der ransager hjerterne, ved, hvad Åndens sind [græsk: tilbøjelighed] er, fordi [den] går i forbøn for de hellige i overensstemmelse med Guds vilje.” Helligånden, som vidner sammen med vores ånd, hjælper os i de situationer, hvor vi har svært ved at bede til Faderen, som vi gerne vil, eller ikke ved, hvad vi skal bede om.

Som verset siger, går Ånden i forbøn "i overensstemmelse med Guds vilje."

Fyldt med Ånden

Apostlen Paulus advarer os mod at "slukke" Ånden – bevidst at give afkald på det nye menneskes livgivende kraft. (1. Thessalonikerbrev 5:19). Vi må være på vagt over for selv den mindste egenvilje i denne henseende. "Bedrøv ikke Guds hellige Ånd," siger Paulus i Efeserbrevet 4:30. Lad os snarere stræbe efter at opnå det fulde mål af Guds indflydelse og kraft – at "blive fyldt med Ånden" (Efeserbrevet 5:18). Ved at være trofaste "indtil døden" kan vi således virkelig værdsætte betydningen af pinse og de velsignelser, det medfører for kristne, der har viet deres liv til at følge i Jesu fodspor med et "t" offer, lidelse og tjeneste for den himmelske Fader.

Lektion for 7. juni

Debora og Barak

Nøglevers: ”Debora, en profetinde, Lapidots hustru, dømte Israel på den tid. Hun boede under Deboras palmetræ mellem Rama og Betel på Efraims bjerg, og Israels børn kom til hende for at få dom.”

Dommerbogen 4:4,5

Udvalgte skriftsteder:

Dommerbogen 4:1-24; 5:1-3

Efter at have nydt en periode på 80 år med fred og velsignelse blev Israel udsat for forfølgelse fra kanaanæerne under kong Jabin og hans hærfører Sisera på grund af deres utroskab. Men i Guds forsyn blev en gudfrygtig kvinde hævet til en ledende stilling. Det var Debora, en profetinde og dommer i Israel.

Man søgte råd hos Debora, da hun sad »under palmetræet«, som det fremgår af vores nøglevers. Hun var en kvinde med enestående visdom, redelighed og mod. Efter at have gjort status over Israels sørgelige tilstand opsøgte Debora krigeren Barak. Hun sagde til ham: »Har ikke Herren, Israels Gud, befalet: Gå hen til Tabor-bjerget og tag med dig ti tusind mænd af Naftalis og Zebulons børn? Og jeg vil føre ... Sisera, Jabins hærfører, med hans stridsvogne og hans hær, til dig, og jeg vil give ham i din hånd.« Dommerbogen 4:6,7

Barak havde hørt dette budskab før, men havde undladt at gøre noget ved det. Nu, med opmuntring fra Debora, var det tid til at handle. Barak tøvede stadig, selvom Herrens ord burde have været tilstrækkeligt til at stimulere hans tro og styrke hans lederskab. Han sagde til Debora: »Hvis du vil gå med mig, så vil jeg gå; men hvis du ikke vil gå med mig, så vil jeg ikke gå.« (vers 8). Baraks tøven viste en svaghed i hans tro. Debora erklærede, at hun ville gå med Barak, men den deraf følgende sejr og ære ville ikke fuldt ud tilhøre ham. Hun sagde: »Jeg vil sandelig gå med dig; dog skal den rejse, du foretager, ikke være til din ære; for Herren vil give Sisera i en kvindes hånd.« vers 9

Slaget mod Sisera, hans hær og ni hundrede stridsvogne endte i et fuldstændigt nederlag. Gud gav dem i Baraks hænder, ligesom han havde lovet. Sisera forlod sin stridsvogn og forsøgte at flygte til fods. Herren sørgede for, at en anden modig kvinde fra Israel ventede på ham. Jael, Heber's hustru, inviterede Sisera, der nu var på flugt, til at søge ly i sit telt. Hun gav ham mælk at drikke og dækkede ham til. vers 13-19

Træt efter kampen faldt Sisera i en dyb søvn. Jael greb resolut en teltpløk i den ene hånd og en hammer i den anden. Hun gik ind i teltet, hvor Israels fjende og undertrykker sov, og drev pløkken gennem hans tinding og ned i jorden. (vers 21,22). Israels sejr var nu fuldstændig, og som Debora havde profeteret, faldt Sisera for "en kvindes hånd".

Debora og Barak lærer os vigtige lektier fra to forskellige perspektiver. Når Gud befaler os, bør vi være hurtige til at adlyde. Debora var trofast og fast besluttet på at gøre Guds vilje. Hun modtog en stor

velsignelse og blev et eksempel på tro på Guds ord. Baraks oplevelse lærer os, at Gud kan give os sejren, selv når vi er svage i troen. "Tak være Gud, som giver os sejren gennem vor Herre Jesus Kristus." 1 Korintherbrevet 15:57

Lektion for 14. juni

Hannas bøn blev besvaret

Nøglevørs: *”Da tiden var omme, efter at Hanna var blevet gravid, fødte hun en søn og kaldte ham Samuel, idet hun sagde: ’For jeg har bedt Herren om ham.*

1. Samuel 1:20

Udvalgte skriftsteder:
1 Samuel 1:1-28; 2:1-11

Før Israel fik konger, var der en mand ved navn Elkana, som havde to hustruer, Penina og Hanna. Penina havde børn, mens Hanna ikke havde nogen. Hvert år tog Elkana sin familie med til Silo for at tilbede og ofre til Herren, og han gav en del af offeret til hvert medlem af sin familie. Elkana gav Hanna en dobbelt portion på grund af sin store kærlighed til hende.

Penina hånede imidlertid Hanna, fordi hun ikke havde børn, og denne grusomhed fortsatte år efter år, hvilket fik Hanna til at græde og ikke spise. Endelig, et år, bad Hanna stille til Gud og aflagde et løfte og sagde: »O Herre, den Almægtige, hvis du blot vil se til din tjeners elendighed og huske mig og ikke glemme din tjener, men give hende en søn, så vil jeg give ham til Herren alle hans livs dage, og ingen ragekniv skal nogensinde røre hans hoved.«
1. Samuel 1:1-11

Gud hørte Hannas bøn. Det følgende år fødte hun en søn og gav ham navnet Samuel. (vers 19,20). Det

løfte, hun havde aflagt til Gud om ikke at lade en barberkniv komme på hendes søns hoved, var det nazaræiske løfte. Dette var »et særligt løfte, et løfte om adskillelse til Herren«. Som en del af dette løfte måtte man, ud over ikke at klippe håret, ikke drikke vin eller spise noget fra vinstokken. Den, der aflagde dette løfte, måtte ikke have kontakt med noget lig, heller ikke nære familiemedlemmer. (4. Mosebog 6:1-21). I hele den tid, en person havde aflagt nazaritløftet, var den person »hellig for Herren«. vers 8

Navnet Hanna betyder "nåde" eller "gunst". Herrens tilhængere får at vide: "Af nåde er I frelst ved tro, og det ikke af jer selv; det er Guds gave. Ikke af gerninger, for at ingen skal rose sig." (Efeserbrevet 2:8,9). Hanna levede et liv i bøn. Hun bad, når hun var bekymret. Hun bad også, når hun var taknemmelig, som da hun overgav sit barn Samuel til pperstepræsten Eli. 1. Samuelsbog 2:1-11

Paulus opfordrer: »Vær ikke bekymrede for noget, men bring i alt ved bøn og bønner med taksigelse jeres anmodninger frem for Gud. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og jeres tanker i Kristus Jesus.« (Filipperne 4:6,7, NIV). Vi skal fuldt ud sætte vores håb og tillid til Gud, have en ånd af glæde og bede uophørligt, idet vi beder i overensstemmelse med hans løfter. Således vil vi have Guds fred og være i stand til at »takke under alle omstændigheder«, uanset hvad hans forsyn måtte tillade. 1. Thessalonikerbrev 5:16-18, NIV

Hanna bragte et stort offer til Gud. Hun indviede sin søn Samuel til at leve det nazaræiske løfte om fuldstændig hengivelse til Herren alle sine dage. I dag har indviede tilhængere af Kristus også aflagt et

livslangt løfte om fuldstændig dedikation til Gud, herunder adskillelse fra de "døde ting" i denne nuværende onde verden. I stedet "klæder de sig i Kristus" og udvikler Helligåndens frugter og nådegaver. Galaterbrevet 3:27; Efeserbrevet 4:24; Kolossenserbrevet 3:10-17

Jonathan og David – trofaste venner

Nøglevers: »Da sagde Jonatan til David: »Gå i fred, for vi har begge svoret i Herrens navn og sagt: Herren være mellem mig og dig og mellem mine efterkommere og dine efterkommere for evigt.« Så rejste han sig og gik, og Jonatan gik ind i byen.«
1 Samuel 20:42

Udvalgte skriftsteder:
1 Samuel 18:1-9; 19:1-7; 20:1-42

Efter at have været styret af dommere i flere århundreder ønskede Israel en konge, så det kunne blive som alle de andre nationer omkring dem. Gud havde fortalt Moses, at denne dag ville komme, og havde fastsat kravene til en sådan konge. (5. Mosebog 17:14-20). Samuel var en nøglefigur i oprettelsen af et kongerige under Saul. Det var Samuel, der senere fortalte Saul, at hans kongerige ville blive taget fra ham på grund af hans ulydighed mod Gud, og at han ville blive efterfulgt af en mand efter Guds hjerte. (1. Samuel 13:13,14). Det var også Samuel, der salvede David, da Gud befalede ham: »Stå op, salve ham, for det er ham.« 1. Samuel 16:12,13

Som følge af denne salvelse kom Herrens ånd kraftigt over David, samtidig med at den forlod Saul. Da hans tjenere bemærkede kongens melankolske

tilstand, sendte de bud efter David for at få ham til at spille på sin lyre og bringe musikalsk lindring til den syge leder. Saul kom til at værdsætte Davids tjeneste og gjorde ham til sin våbendrager. vers 14-23

Et vigtigt resultat af disse begivenheder var reaktionen fra Sauls søn, Jonatan, på den store tjeneste, David ydede hans far og Israels nation. "Jonatan var forbundet med Davids sjæl, og Jonatan elskede ham som sin egen sjæl. ... Da indgik Jonatan og David en pagt, fordi han elskede ham som sin egen sjæl." (1. Samuel 18:1,3). Således ser vi opbygningen af et venskab, der var baseret på en gensidig kærlighed til Guds tjeneste, som det også fremgår af ordene i vores nøglevers.

Dette venskab skulle snart sættes på prøve. Efter Davids sejr over filistrenes hær udbrød folket: »Saul har dræbt tusinder, og David har dræbt titusinder.« (vers 7). Saul var rasende og overvejede at konspirere mod David. Men da David vandt slag efter slag mod Israels fjender, besluttede Saul sig for en mere direkte måde at fjerne ham på. Han pålagde sin søn Jonatan og sine tjenere at dræbe David. 1. Samuel 19:1

Jonatan elskede sin far, og som den ældste af fire sønner stod han til at blive den næste konge af Israel. Hans højeste loyalitet gjaldt dog Israels Gud. Som det er nedskrevet i 1. Samuel 19:4, sagde Jonatan til Saul, at han begik en stor synd ved at smede rænker mod livet på en mand, der havde ydet uvurderlige tjenester for sit land, og hvis loyalitet havde været gennemgående fast og hengiven. Jonatans ord havde en positiv virkning på hans fars impulsive sind. Saul forpligtede sig ved en ed til at

opgive sit fjendtlige forehavende (vers 6,7). Gennem Jonatans indgriben blev der således skabt en midlertidig forsonings , og David vendte tilbage til tjenesten for kongen og Israels folk.

I de ovenstående oplevelser finder vi en uvurderlig lektie i at lægge et fundament af kærlighed til vores brødre. "Ingen har større kærlighed end den, der giver sit liv for sine venner." Johannes 15:13

Lektion for 28. juni

Amos, en modig profet

Nøglevers: *”Da jeg vogtede hjorden, tog Herren mig til sig og sagde til mig: Gå hen og profeter for mit folk Israel.”*
Amos 7:15

Udvalgte skriftsteder:
Amos 1:1; 2:6-16; 3:1-15; 7:10-17; 9:11-15

Amos var født i Tekoa, som lå omkring seks mil syd for Betlehem. Han rejste dog åbenbart nordpå ind i det ti-stammers riges område og udøvede det meste af sin tjeneste der. Amos forudsagde de frygtelige ulykker, der ville ramme Israel på grund af dets synd, og han led forfølgelse på grund af sin trofasthed. Amos 2:6-16; 7:10-17

Gennem Amos sagde Herren til Israel: »Af alle jordens slægter har jeg kun kendt jer; derfor vil jeg straffe jer for alle jeres misgerninger.« Derefter stilles spørgsmålet: »Kan to gå sammen, medmindre de er enige?« (Amos 3:2,3). Pointen her er, at da Herren udelukkende havde gjort Israel til sit folk, forventede han udelte loyalitet fra dem. Hvis de ikke ville tilbede og tjene ham på denne måde, ville de blive straffet hårdt.

I vers 11-15 i det niende og sidste kapitel af Amos forudsiger Gud gennem profeten Israels genoprettelse og genopbygningen af »Davids faldne telt«. I Apostlenes Gerninger 15:13-18 citeres denne

profeti af apostlen Jakob, hvortil han tilføjer: "Gud kender alle sine gerninger fra verdens begyndelse." Gud har en bestemt tid for hvert eneste element i sin plan. Hele skabelsen er hans ansvar, og alle hans hensigter for Israel og alle nationer skal opfyldes. Esajas 55:11

Herrens folk i dag skal, ligesom Amos, ikke lade sig afskrække til tavshed, men skal tale sandheden i kærlighed, især håbet om retfærdighedens og fredens rige. Afslutningen på Amos' profeti, såvel som Jakobs henvisning til den, vil finde sin fulde opfyldelse med oprettelsen af Guds rige under Kristi herredømme, når "de tilbageværende mennesker" får mulighed for at påkalde Herren og blive velsignet. Apostlenes Gerninger 15:16,17

Om denne lovede tid, der snart skal komme, læser vi disse ord: »Da skal ingen lære sin næste og ingen sin bror og sige: »Kend Herren!« For alle skal kende mig, fra den mindste til den største. For jeg vil vise barmhjertighed mod deres uretfærdighed, og deres synder og deres misgerninger vil jeg ikke længere huske.« (Hebræerne 8:11,12). Disse løfter vil først blive udvidet til Israel og derefter strømme ud til alle nationer. Hele menneskeheden vil få hjælp fra Kristus og hans herliggjorte menighed, som tilsammen udgør det »kongelige præsteskab«. (1. Petersbrev 2:9). På dette tidspunkt vil også »jorden være fuld af kundskab om Herren«. Vi har også forsikringen om, at kundskaben om Gud vil blive gjort så tydelig, at »e vandrende, selv de uforstandige, ikke vil fare vild derpå«. Esajas 11:9; 35:8

Hvilket herligt udsyn der ligger foran os, som vi altid skal være taknemmelige for, og som blev muliggjort ved den himmelske Faders overgivelse af sin

elskede søn. (Johannes 3:16; Romerne 6:23). Tænk et øjeblik på, hvordan vores verden vil være uden mere synd, drab, had eller "krige og rygter om krige". (Mattæus 24:6-7). Amos måtte have mod for at tale om Israels manglende trofasthed. Ikke desto mindre havde han også glæde, det kan vi være sikre på, over det fremtidige håb for både Israel og hele menneskeheden.

Løftet bekræftet

”Abram faldt på sit ansigt, og Gud talte med ham og sagde: Se, min pagt er med dig, og du skal blive fader til mange nationer. Du skal ikke længere hedde Abram, men dit navn skal være Abraham, for jeg har gjort dig til fader til mange nationer.”

1. Mosebog 17:3-5

Beretningen i Første Mosebog er af stor betydning for den oprigtige bibelstuderende. I dens sider er grundlaget for Guds plan for menneskets frelse og den endelige velsignelse af alle jordens slægter lagt. Derfor gør vi klogt i at undersøge dens beretning nøje og dens overensstemmelse med hele den skriftlige beretning, der findes i Bibelen. I vores nuværende betragtning vil vores fokus være centreret om Første Mosebog, kapitel seksten, sytten og atten.

I disse tre kapitler, hvor vi studerer Guds omgang med Abram, senere kaldet Abraham, er det vigtigt at huske på det guddommelige løfte om et ”afkom”. Abram skulle få et afkom, som ville indtage en vigtig plads i Guds plan. Da dette løfte først blev givet til patriarken, var hans hustru Sarai, senere kaldet Sara, barnløs. Ikke desto mindre troede de begge på Guds løfte og ventede tålmodigt på, at et barn skulle blive født. Men der kom intet barn. Første Mosebog 16:1

Det var en lang ventetid. For det første var der den tid, der gik fra løftet blev givet, til Abrams far Terah

døde, lige før de trådte ind i Kana'ans land. Nu var der gået yderligere ti år, og der var stadig ikke kommet noget barn. Sarai var ikke blot ufrugtbar, men også højt oppe i årene, og hendes tro på, at hun skulle blive mor til det lovede afkom, begyndte at svinde. Tilsyneladende troede hun stadig på Guds plan vedrørende et afkom, men begyndte at spekulere på, om det var hans vilje, at hun skulle være moren.

Mens hun grublede over dette og ønskede at samarbejde med Herren, hvis det var muligt, foreslog hun Abram, at Hagar, hendes tjenestepige, skulle være mor til et barn for ham. Ifølge nutidige kristne standarder kunne dette betragtes som en uetisk fremgangsmåde, men tilsyneladende blev det ikke anset for upassende på det tidspunkt. Under alle omstændigheder blev hverken Sarai eller Abram irettesat for det af Herren, selvom han ikke anerkendte barnet fra dette forhold som det lovede afkom. vers 2,3

Set ud fra et naturligt synspunkt viste Sarai's forslag sig imidlertid ikke at være en tilfredsstillende løsning på sagen. Helt uventet for Sarai begyndte Hagar, så snart hun fik at vide, at hun skulle føde et barn, at foragte sin herskerinde. I disse dage blev evnen til at få børn værdsat meget højt, og Hagar begyndte åbenbart at føle, at hun var Sarai overlegen, og hun handlede i overensstemmelse hermed. vers 4

Sarai rapporterede situationen til Abram og udbrød: »Min skyld være på dig«, og forsøgte dermed at give Abram skylden for denne vending i begivenhederne. (vers 5). Det er meget muligt, at Sarai i første omgang forventede, at hvis Hagar fik et barn, ville hun på en eller anden måde blive dets plejemor, og

Hagar ville træde til side og ikke gøre krav på moderskabet. , indså Sarai imidlertid ud fra Hagar's holdning, at der ikke var noget håb om en sådan ordening, så hun indså, at det havde været uklogt at foreslå denne metode for at skaffe Abram et afkom.

Abram indså også, at tingene ikke gik som de havde håbet, så i loyalitet over for Sarai tillod han hende at behandle Hagar, som hun fandt det passende. Ifølge vers 6 behandlede Sarai Hagar hårdt, sandsynligvis ved at øge hendes pligter og opgaver. Nogle historiske forskere hævder, at det i henhold til de love, der var gældende på det tidspunkt, ville have været ulovligt at sælge Hagar og dermed få hende ud af vejen. Måske var det derfor, hendes byrder blev øget, i håb om at hun ville forlade husstanden og løbe væk, hvilket var præcis, hvad hun gjorde.

Gud griber ind

På dette tidspunkt greb Herren ind i sagen. Hans engel, eller budbringer, fandt Hagar »ved kilden på vejen til Shur«. Shur var navnet på den store befæstede mur, der adskilte Egypten fra Kana'an. Hagar forsøgte åbenbart at finde vej tilbage til sit eget folk i Egypten, men Herren greb ind og pålagde hende gennem sin engel at vende tilbage og underkaste sig sin herskerinde. 1. Mosebog 16:7-9

Derefter fremsatte englen en bemærkelsesværdig profeti. »HERRENS engel sagde til hende: Jeg vil gøre dit afkom så talrigt, at det ikke kan tælles for dets mangfoldighed. ... Se, du er gravid og skal føde en søn, og du skal kalde ham Ismael, for Herren har hørt din lidelse.» (vers 10,11). Historikere synes at være ganske enige om, at en stor del af befolkningen

i de arabiske lande i Mellemøsten er efterkommere af Ismael.

Hagar var meget imponeret over besøget af Herrens engel. Brønden, hvor englen fandt hende, hed Beer-Lahai-Roi, hvilket på hebraisk betyder "Den Levendes brønd, som ser mig". Hagar syntes at indse, at Herren havde våget over hende, og at selvom hun var flygtet fra Abram og Sarai, havde hun ikke været i stand til at flygte fra Abrams Gud. Hun vendte tilbage til sin herskerinde, og med tiden blev Ismael født. vers 13-16

Denne oplevelse indeholdt også en lære for Sarai og for alle, der stræber efter at tjene Herren. Læren er, at man ikke opnår noget ved at forsøge at flygte fra sine prøvelser eller tvinge dem væk fra sig. Sarai's manglende tro havde bragt en alvorlig prøvelse ind i hendes liv, og hun tænkte på at slippe af med den ved at tvinge Hagar til at flygte. Men Herren bragte oplevelsen tilbage til hende. Sandsynligvis blødgjorde oplevelsen også Hagars holdning. Under alle omstændigheder tyder den bibelske beretning på, at de to kvinder levede sammen i 15-17 år efter dette.

Guds pagt bekræftet

Der var nu gået tretten år, og i 1. Mosebog 17:1 læser vi: »Da Abram var nioghalvfems år gammel, viste Herren sig for Abram og sagde til ham: Jeg er den Almægtige Gud; vandre for mit åsyn og vær fuldkommen.« Guds udsagn om, at Abram skulle være "fuldkommen", bør mere korrekt læses som "fuldstændig eller retskaffen". Abram var et medlem af det faldne og døende menneskeslægt, og fuldkommenhed i adfærd var helt uden for hans

rækkevidde. Ikke desto mindre kunne han være retskaffen for Herren. Dette er muligt for hele Guds folk, og intet mindre end dette er acceptabelt for Herren.

I vers 2-8 gentog Gud over for Abram den pagt, han tidligere havde indgået, og uddybede nogle af dens træk. I overensstemmelse med den betydning, der knyttes til navne i forbindelse med udfoldelsen af den guddommelige plan, ændrede Herren navnet Abram, der betyder "ophøjet fader", til Abraham, der betyder "fader til en skare". Den oprindelige formulering af pagten sikrede velsignelser til alle nationer gennem det lovede afkom, men i disse vers uddyber Herren denne tanke ved at love, at Abraham skulle blive "en fader til mange nationer", som dermed ville blive velsignet. Udtrykket fader betyder livgiver, og dette var Guds måde at forklare, at den velsignelse, nationerne ville modtage gennem Abrahams afkom, skulle være livets velsignelse.

Apostlen Paulus citerer dette løfte og angiver, at alle, der udøver "Abrahams tro" på de løfter, Gud gav ham, derved kvalificerer sig til at være hans "afkom" (Romerne 4:16-18). Nogle af dette afkom vil være jordiske, og nogle himmelske, men den vigtige sandhed, som Paulus understreger, er, at man ikke behøver at være en naturlig efterkommer af Abraham for at være en del af hans afkom.

"Konger skal komme fra dig," lovede Gud Abraham (1. Mosebog 17:6). Århundreder senere kom Israels konger gennem Abrahams slægt. Den vigtigste opfyldelse af dette løfte er imidlertid forbundet med Abrahams åndelige afkom – Jesus som Hovedet og kirken, hans legeme (; Galaterbrevet 3:16,27-29; Kolossenserbrevet 1:18). Jesus vil være Kongernes

Konge, og hans kirke vil regere sammen med ham som konger i tusind år. Åbenbaringen 5:10; 20:6

Første Mosebog 17:8 siger, at selvom Abraham boede i Kana'an på dette tidspunkt, var han en "fremmed" eller en gæst i landet. Abraham døde uden at have taget det land i besiddelse, som Gud havde lovet ham; heller ikke Isak eller Jakob tog landet i besiddelse. (Hebræerne 11:8-10,13). Abrahams jordiske afkom vil ikke desto mindre komme i besiddelse af landet, når de genopstår ved opstandelsen. Det er yderst vigtigt at holde Guds evige perspektiv for øje i vores studium af hans Ord, for at vi ikke falder i forvirring og vildfarelse i vores bestræbelser på at afgøre, hvordan nogle af hans løfter opfyldes.

Omskæring – et tegn på Guds pagt

I 1. Mosebog 17:10-14 blev Guds instrukser til Abraham vedrørende omskæring givet som et "tegn på pagten" mellem dem. Paulus taler om omskæring som et "tegn" på den tro, som Abraham allerede havde udvist over for Gud og hans løfter, og for alle dem, der vandrer i de samme trosfodspor. Romerne 4:11,12

I Det Nye Testamente bruges omskærelsen til at symbolisere et oprigtigt hjerte og renhed i hensigten. Det er stort set den samme tanke, som findes i Herrens udtalelse til Abraham om, at han skulle være "retfærdig". Selvom Abrahams åndelige afkom ikke opfordres til at udøve den bogstavelige omskæringsritual, opfordres de til at omskære deres hjerter og fjerne al kødelig urenhed. Paulus skrev: »Omskærelsen er den af hjertet, i ånden og i sandheden, ikke i bogstaven; hvis ros ikke er af mennesker, men af

Gud.« »I er omskåret med den omskærelse, der er gjort uden hænder, ved at aflægge legemet af kødet med dets synder ved Kristi omskærelse.« Romerne 2:29; Kolossenserne 2:11

Det er passende, at tegnet på den altomfattende Abrahams pagt er omskærelsen. Når vi tager det Nye Testamente forklaring af, hvad omskærelsen betyder, i betragtning, betyder det, at ingen vil modtage de velsignelser, der er lovet under Abrahams pagt, undtagen på grundlag af renhed i hjerte og motiv foran Herren og en vedvarende tro på hans løfter og retfærdigheden i hans love.

Sarai fik et nyt navn

Når vi vender tilbage til 1. Mosebog 17, afslører Herren i vers 15 og 16 for Abraham, at Sarais navn skulle ændres til Sara – hvilket betyder "adelskvinde", da hun skulle blive mor til konger. Apostlen Paulus forklarer, hvordan Sara af Herren betragtes som mor til konger, idet han siger, at det er fordi hun symboliserer den pagt, hvorved Abrahams åndelige afkom udvikles. Sara er således mor til de samme konger, som Abraham er den symbolske far til. Det er disse konger, som Paulus kalder "løftets børn", og som skal regere i tusind år til velsignelse for alle jordens slægter. Galaterbrevet 4:22-31

Isak blev lovet

Abraham havde stor tro på Guds løfter, men det var ikke en perfekt tro. Til tider vaklede den, og en af disse gange er nedskrevet i 1. Mosebog 17:17,18. På trods af Saras ufrugtbarhed havde Abraham tro til at tro, da Gud først gav ham løftet, at hun ville føde ham en søn, fordi hun dengang var meget yngre. Nu

var hun imidlertid, ud over sin ufrugtbarhed, også nitten år gammel. Da Herren denne gang fortalte ham, at Sara ville føde en søn, ”faldt Abraham på sit ansigt og lo.” vers 17

I sit hjerte, som teksten antyder, tvivlede Abraham på, at sådan noget kunne ske, og da han rejste sig fra jorden, bad han Herren: »Åh, måtte Ismael leve for dit ansigt!« at være det lovede afkom synes at være tanken bag denne bøn. Gud forsikrede Abraham om, at Ismael ville leve og blive fader til et stort folk; men hvad det lovede afkom angik, skulle Sara føde et barn, hans navn skulle være Isak, og han skulle være arving til løftets pagt. vers 18-21

I vers 21 står der, at Isak skulle fødes »på denne bestemte tid næste år«. Her var der tale om en tidsprofeti af stor betydning for Abraham. Han havde ventet i mange lange år på, at Gud skulle opfylde sit løfte om en efterkommer, men i al den tid havde han ikke fået noget tegn på, hvor længe ventetiden ville vare – indtil nu. Gud har ligeledes prøvet troen hos de fleste af sit folk på samme måde gennem denne ventetid. Efter Jesu opstandelse spurgte disciplene ham: »Vil du på dette tidspunkt genoprette riget for Israel?« Jesus svarede: »Det tilkommer ikke jer at kende de tider eller tidsaldre, som Faderen har lagt i sin egen magt.« Apostlenes Gerninger 1:6,7

Ofte, når tiden nærmer sig for forventede begivenheders indtræden, afslører Herren hemmeligheden for sine tjenere. Noah arbejdede i mange år med at bygge arken, sandsynligvis uden nogen bestemt idé om, hvornår syndfloden ville komme, men til sidst sagde Herren: »Endnu syv dage.« (1. Mosebog 7:4). Så nu sagde Herren til Abraham: »På denne bestemte tid næste år.« I

betragtning af, hvad Abraham tænkte i sit hjerte om, hvor usandsynligt det var, at Sara skulle føde ham en søn, gav Herren ham måske denne konkrete oplysning for at styrke hans tro.

I de afsluttende vers i 1. Mosebog kapitel 17 står der, at Abraham var hurtig til at adlyde Herrens instrukser vedrørende omskærelsen, »pagtens tegn«. »Samme dag«, står der i beretningen, lod han alle mændene i sit hus omskære, inklusive sig selv og sin søn Ismael. (vers 23-27). Der er mange beviser i Skriften på, at Herren værdsætter hurtig lydighed. I Abrahams tilfælde tyder hans hurtighed også på, at hans tro på Guds løfte vedrørende Sara var blevet genoprettet, og at han ønskede at udføre alle detaljer vedrørende sin del af pagten.

Gud viser sig for Abraham

Mamre var en amorit, der tidligere havde sluttet sig til Abraham, da han reddede sin nevø Lot. (1. Mosebog 14:13). I 1. Mosebog 18:1 betyder udtrykket "Mamres sletter" åbenbart de sletter, der tilhørte Mamre, for Abraham var blot en fremmed i landet. Tilsyneladende var han dog på venskabelig fod med mange kanaanitter, såsom Mamre og andre.

"Herren viste sig" for Abraham, hedder det i teksten, men senere viser dette fremmøde sig at være et besøg af "tre mænd", der fungerede som Herrens budbringere (vers 2). Denne udtryksmåde bruges ganske ofte i Bibelen, når der tales om Herrens omgang med mennesker (). Intet menneske kunne se Gud og leve (2. Mosebog 33:20). Men når han sender sine budbringere, forventer han, at de, de

besøger, behandler dem med værdighed og tager det budskab, de overbringer, alvorligt.

Disse »tre mænd«, der besøgte Abraham, var engle – det vil sige åndelige væsener – som havde materialiseret sig for at kunne tale frit med patriarken. I Det Nye Testamente omtaler apostlen Paulus dem som sådan og fremhæver dermed Abrahams gæstfrihed som et eksempel, der er værd at efterligne. »Glem ikke at vise gæstfrihed over for fremmede,« skriver han, »for derved har nogle uden at vide det vist gæstfrihed over for engle.« Hebræerbrevet 13:2

Abrahams gæstfrihed

Det er nødvendigt at sætte os i Abrahams sted for at forstå hans store ønske om at få sine uventede gæster til at føle sig hjemme. Det var ikke sådan, at han boede på en travl byvej, hvor tusinder af mennesker passerede hver dag. I stedet boede han på "sletterne" og i et telt. Det er meget muligt, at der kunne gå dage, uden at en eneste fremmed passerede hans telt. Her var der tre af dem, og de gav alle tegn på, at de var mænd af betydelig betydning.

Som Abraham så det, skulle dette blive en særlig begivenhed, og han ønskede at få så meget som muligt ud af den. Abraham var selv en vigtig mand i den del af verden og var vant til at give instrukser, når han ønskede, at ting skulle udføres. Han gav Sara instrukser om at hjælpe med at forberede et måltid til disse usædvanlige gæster. Det samme gælder for den unge mand, som han pålagde at slagte en ung kalv og forberede den til et måltid. 1. Mosebog 18:6,7

Abraham viste en vis begejstring over de tre mænds besøg, for beretningen siger, at han »løb ud til hjorden« og selv udvalgte en kalv, som han vidste ville være mør at spise. Besøg fra Herren gennem hans akkrediterede budbringere var ikke noget nyt for Abraham. Mens apostlen Paulus forklarer, at han »uden at vide det havde taget imod engle«, er det meget muligt, at han opfattede disse tre mænd som noget mere, end de afslørede. Under alle omstændigheder viste han sig at være en venlig og imødekommende vært, og Sara synes at have samarbejdet villigt med ham.

Budskabet til Sara

Abraham stod op, mens hans gæster spiste, og påtog sig dermed rollen som tjener. (1. Mosebog 18:8). Mens de spiste, spurgte de tre mænd til Saras opholdssted. Selvom Sara havde hjulpet til med forberedelsen af måltidet, havde hun indtil dette tidspunkt åbenbart holdt sig ude af syne. Da sagde talsmanden for disse besøgende til Abraham: »Jeg vil helt sikkert vende tilbage til dig på den fastsatte tid, og se, din hustru Sara skal få en søn.« vers 10

Teltet lå åbenbart ikke langt fra det sted, hvor mændene spiste, for Sara hørte denne meddelelse og »lo i sit hjerte«, eller, som vi ville sige, »lo for sig selv«. Englen vidste imidlertid, at hun havde lo, og da han senere henviste til det, benægtede Sara det, men englen sagde: »Nej, men du lo.« vers 12-15

»Er noget for svært for Herren?« Dette er den praktiske lære i beretningen for os. Dette er af stor betydning med hensyn til udførelsen af Guds plan. Måske var en af grundene til, at Herren tillod Abraham og Sara at blive så gamle, før Isak blev

født, netop for at demonstrere, at det var ham, ikke dem, der var ansvarlig for opfyldelsen af alle hans løfter.

I dag, og i århundreder tilbage, har kirkeligheden fejlagtigt forestillet sig, at succesen for Guds formål på jorden afhænger af menneskets indsats. Vi bør alle være glade for, at dette ikke er tilfældet, og at hans plan om at velsigne alle jordens slægter gennem Abrahams afkom helt sikkert vil blive opfyldt. Det er sikkert, trods alle de omstændigheder, der synes at tale imod det. Det er et "håb, vi har som et anker for sjælen, både sikkert og fast." Hebræerbrevet 6:19

Gud prøver Abraham

Herren indvier sine tjenere i de anliggender, der vedrører dem og dem, som de er særligt interesserede i. Generelt set bør Guds sandhedsoplyste folk være interesseret i hele menneskeheden. De bør have Abrahams ånd og udvise entusiasme for Guds plan – den plan, der går ud på, at alle jordens slægter skal velsignes gennem Abrahams afkom.

Herren havde besluttet at ødelægge Sodoma på grund af byens grove ugudelighed. Han benyttede imidlertid lejligheden til at sætte Abrahams omsorg for byens indbyggere på prøve, og især hans omsorg for sine egne slægtninge – Lot og hans familie, som boede der. "Skal jeg skjule for Abraham," spurgte Herren, "det, jeg vil gøre, eftersom Abraham helt sikkert skal blive et stort og mægtigt folk, og alle jordens nationer skal velsignes i ham?" 1. Mosebog 18:17,18

I dette afsnit får vi et interessant eksempel på, hvordan Gud tager hensyn til sine tjeneres mentale begrænsninger, så de kan forstå hans synspunkt. For at omskrive Guds udtalelse til Abraham antyder det, at han havde hørt en rapport om, at befolkningen i Sodoma og Gomorra var meget ugudelig, så han var kommet ned for at undersøge sagen. Hvis de var så ugudelige, som rapporten antydede, ville han helt sikkert ødelægge dem. I virkeligheden havde universets Skaber og himlens og jordens Gud selvfølgelig ikke behov for at besøge jorden personligt for at indhente de oplysninger, han havde brug for. Det var blot hans måde at tale på Abrahams forståelsesniveau.

Abraham går i forbøn

Abraham forstod åbenbart, at Herren havde i sinde at ødelægge Sodoma og Gomorra. Han bad Herren indtrængende om at redde byen, især hvis der viste sig at være nogle få retfærdige sjæle der. Abraham spurgte først, om byen ville blive skånet, hvis der fandtes halvtreds retfærdige sjæle. Da han fortsatte med at sænke tallet, er det muligt, at han havde Lot og hans familie i tankerne. Første Mosebog 18:23-32

Herren viste både sin tålmodighed over for Abraham og sin vilje til at vise barmhjertighed ved at imødekomme hans bøn, selvom han blev ved med at sænke antallet. Som det viste sig, var der ikke engang de krævede ti retfærdige, så byerne blev ødelagt. 1. Mosebog 19:24,25

Dette rejser et vigtigt spørgsmål i lyset af Guds løfte om at velsigne alle nationer på jorden. Jesus antyder, at der ikke blev gjort nogen indsats for at

bringe Sodoma og Gomorra til omvendelse. Hvis der havde været det, forklarede Jesus, ville de være blevet bevaret og ikke blevet ødelagt. (Mattæus 11:23,24). Vigtigst af alt forklarede Jesus imidlertid også, at de i dommedagsperioden i riget vil få en mulighed for at omvende sig, ændre deres vaner og vinde liv. Vi ser således et klart eksempel på, at de sammen med resten af verden vil blive husket, i overensstemmelse med det løfte, der blev givet til Abraham, om at alle jordens slægter skal velsignes gennem hans afkom. Hvor ser vi frem til den snarlige opfyldelse af dette og alle Guds løfter til hans menneskelige skabning!